Jak okouzlit hraběte

Bethany Bennett

Londýn, květen 1820

Jen máloco bylo tak děsivé jako exkluzivní společenský klub Almack's ve středu večer.

Když do sálu vešel zámožný svobodný muž, mladé ženy narovnaly záda, aby vystavily na odiv poprsí, nasadily úsměv a pod dohledem matek se vydaly na lov. A pokud chtěl nějaký džentlmen získat manželku s věnem a z dobré rodiny, stačilo, aby se tam dostavil a rozhlédl se. Všichni zúčastnění věděli, do čeho jdou.

Cala se dnes lov netýkal. Šlo o Emmu. A zdálo se, že se tím ta holka báječně baví.

Sál se v průběhu večera zaplnil vdavekchtivými matkami a dívkami v bílých mušelínových šatech, které by měly být ve školních škamnách, nikoli v náručí sešlých chlípníků, většinou dost starých na to, aby mohli být jejich otci.

Jeho sestra kolem něj právě proplula v objetí muže, který, pokud se jeho ruka přesune níž, než je Emmin pas, bude do rána mrtev. A policisté z Bow Street nejspíš nenajdou tělo. Každopádně ne vcelku.

Pánové v oblečení strohých barev, kteří se shromáždili ve společenských sálech, tvořili další bod z narůstajícího seznamu toho, co mu tady připadalo značně otravné. Cal vzdychl a přejel si rukou po černé vyšívané vestě. Byla by škoda potřísnit tenhle dokonalý nákrčník krví. Kingston by šílel, a ko-

morník výjimečných kvalit je přitom vzácností. Ale jestli ten chlípník nepřestane šmejdit očima v Emmině výstřihu a ošmatávat ji, ten kousek oděvu by utrpěl jen vedlejší škodu. Cal přimhouřil oči a snažil se vyslat tichou výhrůžku k muži, který drží v náruči jeho sestru.

Myslel, že potrvá ještě řadu týdnů, než bude Emma tančit v těchto posvátných místech. Získat povolení k tanci nebylo snadné a u debutantky zahajující svou první společenskou sezonu se s tím nedalo počítat. Sledoval s tichým zděšením, jak jedna z mecenášek klubu Almack's dala Emmě své požehnání. Jeho sestra před ní tehdy udělala dokonalé pukrle a ta žena se nad jejími zlatými kadeřemi zářivě usmála.

„Studentka ze Saint Albans, kde jsem studovala i já? A tak hezká! Tančete, dobře se bavte a prosím, vyřiďte mé pozdravy paní ředitelce Lunettě. Už celou věčnost jí dlužím dopis."

K sakru.

Cal se otočil k Adamovi, jednomu ze svých nejbližších přátel. „Puppy, dám ti sto liber, když se oženíš s mou sestrou, pod podmínkou, že jí nikdy nezkřivíš ani vlásek." Vlastně to řekl ze zoufalství a spíš žertem, ale jakmile mu ta slova vyšla z úst, tahle představa mu připadala čím dál lákavější. Někdo tak vyrovnaný, spolehlivý a čestný jako Adam by byl pro svéhlavou Emmu ideální partie. Adam teď pro něj pracoval, ale po příštích narozeninách měl získat slušné jmění. Neměl pozemky ani šlechtický titul, ale pocházel z vyšších vrstev a byl to charakterní muž.

„Ne, díky. Emma je krasavice, uznávám. Ale nemám tak hluboko do kapsy, abych se musel zaprodat a zbavit tě bratrských povinností." Puppy neboli Štěně, jehož všichni ostatní znali jako Adama Hardwicka, upíjel ze sklenice s citronádou a při každém doušku se zašklebil.

Slavné občerstvení těchto míst si vyžádalo další oběť. „Tvá neochvějná morální zásadovost se mi příčí. Ale taky se mi příčí vidět, jak přítel trpí. Tu máš. S kapkou brandy tohle pití klouže krkem snáz." Cal vytáhl z kapsy na vestě malou placatku.

„Neměla by se citronáda vyrábět z citronů? Ať už je tohle cokoli, citron to nevidělo ani z dálky. Na to bych vsadil svůj poslední šilink." Adam si do malé punčové sklenice nalil štědrou dávku alkoholu.

„Máš už jen poslední šilink? Tak ještě jednou, nabízím ti sto liber."

„Sledovat tvé utrpení je lepší než dostat královské výkupné." Puppy se váhavě napil, zamručel a Cal usoudil, že to zní úlevně.

Sestřin taneční společník řekl na parketu něco, co Emmu rozesmálo. Ten půvabný zvuk se nesl nad tóny orchestru a doplňoval hudbu. V celém sále se k jeho sestře otáčely hlavy jako nějací žraloci, kteří ve vodě cítí krev.

„Dvě stě liber. Co ty na to?“ I jeho vlastním uším to znělo zoufale.

„Na výzvu nerad říkám ne. Ale nejsem až tak naivní.“ Adam neměl ani tu slušnost, aby mluvil kajícně, a neodvrátil přitom pohled od dění na parketu.

„Proč? Ani ne před hodinou jsi říkal, že je krásná.“

„Až moc se ti podobá.“

Nemohlo být pochyb o tom, že Emma a Cal jsou sourozenci. Jelikož ale jejich otec smáčel svoje brko v každém dostupném kalamáři, totéž platilo pro několik dalších lidí v místnosti. Ty světlé vlasy a tmavé oči se nedaly přehlédnout. Díky počtu otcových nemanželských dětí tu dnes byli přinejmenším tři… vlastně ne, právě dorazila lady Wallaceová. Takže se tady sešly hned čtyři dychtivé matinky, které své dcery nebudou nahánět ke Calovi jakožto potenciální dobré partii. Což byla vcelku chabá útěcha.

„Víš o tom, že ti cuká v levém oku? Ustavičně od té chvíle, kdy Emmin tanečník sjel rukou k jejímu pozadí.“ Adam to řekl škádlivě, ale nemýlil se.

Ty zrádné záškuby v oku se už zase ozvaly a Cal s tím nemohl nic dělat. „Za tohle si svou placatku beru zpátky. Sežeň si alkohol jinde, Puppy.“ Vrátil lahvičku do kapsy.

„Beztak je skoro prázdná.“ Adam si dal pořádný lok značně vylepšené citronády.

Cal vrhl vzteklý pohled na taneční parket. „Nepřipadá ti, že se na sebe až moc lepí? Kde je nějaká patronka, když holka potřebuje ochránit? Měl jsem ji nechat další rok ve škole.“

„Osmnáct let je pro vstup děvčete do společenského dění naprosto přijatelný věk.“

„Sestry jsou pro muže učiněné prokletí. Není nic horšího než je uvádět do společnosti.“

Jeho přítel vytáhl obočí. „Chápu, že se ti to nelíbí, ale snaž se nemluvit jako osel. Já si umím snadno představit tucet horších věcí. Cestou sem jsem je viděl na vlastní oči a zvlášť jedno z toho bych nepřál ani svému nejhoršímu nepříteli. A to už je co říct vzhledem k tomu, že vím přesně, kdo je můj nejhorší nepřítel.“

Calovi zrudly tváře. Sakra. Teď si oficiálně zasloužil titul Nejhoršího přítele všech dob. „Promiň. To bylo bezcitné."

Adam krátce přikývl a začal se v sále dál rozhlížet.

„Jsem dnes večer mizerný kamarád a nevděčný prevít, když si stěžuju zrovna tobě. Ty bys jistě rád uvedl do společnosti svou sestru. Sakra, teď jsem navíc zapomněl, jak se jmenuje." Patří k titulu Nejhoršího přítele všech dob koruna? Třeba i nějaký ten pozemek, například opuštěný ostrov, kde bych zůstal ponechán napospas živlům?

„Ophelia," zamumlal Adam. „Phee. Do společnosti by vstoupila už před pár lety. Možná by už byla vdaná. Nebo ve zralém věku čtyřiadvaceti let příliš stará, aby o ni někdo jevil zájem. Byli jsme dvojčata, víš?"

Cal sebou škubl a rychle si lokl vlažné rádoby citronády, aby to zamaskoval. Adam nebyl krasavec, z jeho dvojčete by se po uvedení do společnosti sotva stala královna Sezony. A taky měl drobnou a útlou postavu a možná mu to zůstane, ale kdoví? Byl ještě mladý, prostě štěně. A říct o jeho vlasech, že jsou „rezavé", bylo zdrženlivé vyjádření skutečnosti. Jeho vlasy totiž měly sytě oranžový odstín mrkve, a pokud je nechal narůst o trochu víc než dva centimetry, vznikla mu na hlavě divoká kštice jemných kudrlinek. Cal ovšem musel uznat, že má Adam plné rty a hezky tvarovaný nos. Pokud měla tyhle rysy i Ophelia, možná byla svým jedinečným způsobem hezká, ale s minimálním věnem a nepříliš urozeným původem by nejspíš ve společnosti patřila spíš k nižším vrstvám. Žalostně hubené a nemajetné zrzky nejsou moc žádané zboží.

„Promiň," omluvil se znovu Cal.

Adam na znamení, že omluvu přijímá, pozvedl skoro prázdnou sklenici k přípitku a posledním douškem vyzunkl zbytek jejího obsahu. „Jsem unavený. Ty tady zůstaň a probodávej pohledem každého muže dost smělého na to, aby flirtoval s tvou nádhernou sestrou. Já se svezu drožkou domů." Adam Calvina na rozloučenou pevně poplácal po rameni a zamířil k východu. Jeho zářivá kštice v moři černých fraků svítila jako nějaký maják.

No, tohle se moc nepovedlo. Cal si přejel dlaní po hrudi a otočil se k parketu. Jestli Adama přemluví, aby se sem příští týden vrátil na další taneční slavnost, bude to zázrak. Vlastně svému příteli po několik týdnů sliboval hory doly a vyloženě škemral, ať ho sem doprovodí, aby tomu utrpení nemusel čelit sám. Ale poté co Puppymu v podstatě řekl, že má štěstí, když jeho sestra umřela, si Cal možná zaslouží snášet tyhle strasti bez opory. Vybavil

si, jak ztrápeně se Adam tváří, kdykoli mluví o Ophelii, a zaplavil ho nepříjemně provinilý pocit, který neměl nic společného s úzkostí, s níž sledoval Emmu a jejího společníka; oba vypadali, že se báječně baví.

Zítra jeho sestru prohlásí královnou plesu, jak tomu bylo při mnoha dřívějších událostech. V těch několika krátkých týdnech, kdy se vrátila ze školy a nastěhovala se do jeho londýnského domu, si už našla místo mezi společenskou elitou. Cala bezděky zaplavila hrdost, když viděl, jak sestra svými úsměvy dobývá svět.

Valčík skončil a tanečník Emmu se zjevnou neochotou odváděl za čekajícím Calem. Na tvářích se jí objevily půvabné dolíčky, ztělesnění ostýchavé krásy.

Pěkné divadýlko. Ale přestože mu dávala zabrat, i tak ji z celého srdce miloval. Po dnešním večeru se bezpochyby ještě rozroste zástup nápadníků, kteří ji budou provázet jako káčátka, co se batolí za mámou. V přijímacím salonu bude zítra nedýchatelně jako ve skleníku.

Patronka k nim přes parket přiváděla několik mladých a pár ne až tak moc mladých mužů. Její odhodlaný výraz ohlašoval další představování. Almack's bylo místo, kde se etiketa nebere na lehkou váhu. Vládla tu nade vším, jako král. A musel ji dodržovat i princ regent, Jiří IV. známý jako Prinny, pokud měl zůstat u moci. Ačkoli ten už skoro byl král, a měl tedy větší vliv na mocné tohoto světa.

Dokud se Cal jen tu a tam účastnil středečních večírků v Almack's jako žádoucí svobodný muž, patronky s ostřížím zrakem a jejich společenská omezení mu připadaly tísnivé. Teď, když se k Emmě soustředila čím dál větší pozornost, mu ta nesčetná pravidla skýtala útěchu. V těchto sálech si o sestřino bezpečí nemusel dělat starosti.

Emma se při představování radostně uklánělа. Bože, mít tolik nadšení. Zřejmě se snažila potlačit nutkání poskakovat na špičkách, zatímco předstírala, že je dokonale vybroušený klenot ženskosti, za jehož vytvoření rodiče škole zaplatili. Pánové aspoň byli natolik rozvážní, že jim netekly po bradě sliny, když čelili Emminým dolíčkům, údajnému věnu a – ehm, majetku.

Ta zpropadená placatka byla prázdná a ještě ho čekala spousta hodin, které musí zdolat s úsměvem ve tváři. K čertu s tím. Kdyby se mohl vytratit a odjet drožkou jako jeho přítel Adam, bral by to všema deseti.

O tři mučivé hodiny později za nimi sluha konečně zavřel dveře kočáru a Cal si oddechl.

„No nebyl to báječný večer?“ Emma se pustila do vyprávění a při všem tom brebentění se jen občas krátce nadechla. Cal si opřel hlavu o stěnu kočáru a zavřel oči.

Rozčileně povídala celou cestu domů a pokračovala, ještě když šla v patách za ním do knihovny, kde si Cal nalil drink.

„Těší mě vidět, že se dobře bavíš. Jsem na tebe nesmírně pyšný.“ Zásoba jeho diplomacie byla toho dne skoro vyčerpána. Poté co celý večer sledoval tělesný zájem, s nímž si muži, které osobně znal, prohlíželi jeho sestru, dospěl k bodu, kdy by všechny ty džentlmeny – dá-li se to tak nazvat – nejradši popadl za klopy a vyházel je ze sálu ven. Tohle je přece jeho mladší sestřička. Copak nevědí, že ještě před pár lety nosila copánky, chytala žáby a dávala je své guvernantce do postele? Jenže teď má jemné křivky, které mužům zamlžují mozky, a Cal by nejradši předstíral, že se nic z toho neděje. Stýskalo se mu po copáncích a zástěrkách.

„Třeba při jednom z těchhle plesů najdeš budoucí lady Carlyleovou. Nebylo by to úžasné, kdybychom měli letos v létě oba svatbu? Nebo možná příští jaro… Nechtěli bychom, aby po rychlých zásnubách lidi sledovali, jestli nepřibírám v pase.“

Ne, to by si nepřáli. Cal ji nechal povídat a tu a tam zabručel něco, co si mohla vyložit, jak chtěla. Z celoživotních zkušeností pochopil, že tahle slova, co Emmě víří hlavou, beztak vyjdou ven, a nikdo s tím nic nenadělá. Mluvila dokonce i ze spaní, jako kdyby zbývající slabiky toho dne potřebovaly vyváznout.

Mezi oběma sourozenci byl přímo drastický rozdíl. Když se Cal poprvé ocitl na onom „manželském trhu“, reagoval úplně jinak. Byla to pro něj znepokojivá zkušenost, vidět spekulativní lesk v očích žen a přemítat, jestli zvažují jeho majetek a vzhled oproti šanci, že se z něj vyklube muž toho druhu, jakým je jeho otec. Připadal si jako zboží ve stánku s ovocem, které si někdo prohlíží a hledá měkká místa a známky hniloby, než se rozhodne něco si koupit.

Jeho talent pro množení vlastního jmění i majetku přátel nakonec do značné míry přispěl k tomu, že společnost otcovy milostné avantýry přehlížela. Co se týkalo chtíče, ten člověk se ovládal míň než většina zvířat.

„Co říkáš na ramena lorda Roxburyho? Nejsou božská?“ Emma si zasněně povzdechla.

„Jsem opravdu ta správná osoba, s níž bys o tomhle měla mluvit?“ Cal se pohodlně usadil v křesle a zadoufal, že jí brzy dojde pára a on pak bude moci do postele. To brebentění narušovalo klid jeho nejoblíbenějšího místa v domě. Tohle křeslo bylo až dosud oáza klidu. Když u něj vloni pobýval nejlepší přítel Amesbury, jenž se tehdy dvořil ženě, která se už stala jeho manželkou, na konci večera tu po náročných dnech obvykle sedávali a odpočívali. Moc toho nenamluvili a Amesbury taky nepil jeho brandy na rozdíl od Calovy sestry. Ta si evidentně myslela, že ho obelstí, když si tu a tam potají lokne. Tohle býval domov svobodného mládence. Kde jsou ty časy…

„S kým jiným bych měla o těchhle věcech mluvit? Kromě kamarádek ze Saint Albans jsi jediný, koho v Londýně znám. S Henriettou si až do zítřka povídat nemůžu a Clementine se na mě celý večer mračila, možná žárlí.“

Musel uznat, že na tom něco je. Emmin úspěch v Londýně znamenal, že ji pánové a hostitelky vítaly, ale nevyřčená hierarchie, podle níž byla považovaná za diamant nedostižné kvality, ji vyčleňovala z davu ostatních debutantek. Kéž by si jeho sestra brzy našla víc přítelkyň a mohla si tyhle řečičky nechat pro houf chichotajících se slečinek. A jistě, toho večera bylo všem jasné, že slečna Clementine Watersová Emmin úspěch těžce nese a žárlí.

„Roxbury má ohledně žen stejně nevalnou pověst jako náš otec. A co se týče ramen…“ Calvin potřásl hlavou, nechtělo se mu věřit, že na tenhle rozhovor přistoupil. „Chápu, že ti připadají impozantní. Nezapomeň ale, že trávím spoustu času s Amesburym a ve srovnání s ním jsou všichni mrňaví. Mám značně zkreslená měřítka.“ Vzdychl a zavřel oči.

„Máš pravdu. Ten chlápek je velký jako stodola. Věř mi, ramena lorda Roxburyho byla v tom fraku rozkošná. Myslela jsem, že mu snad rupnou švy.“ Šustot sukní a tiché klapání pantoflíčků o podlahu znamenalo, že se usadila vedle něj a přehodila nohy v punčochách přes opěradlo křesla jako nějaká uličnice, jíž ve skutečnosti byla. Cal ji znal tak dobře, že si v hlavě uměl namalovat obrázek jen podle zvuků, které vydávala.

Otevřel oči a zpříma se na ni podíval. „Roxbury si jen tak pohrává. Neslyšel jsem o tom, že by si hledal manželku, takže si v tom směru nedělej velké naděje. Bav se flirtováním, lehkým a nezávazným, a tančením, měj ale oči na stopkách. Buď opatrná.“

Vyšpulila spodní ret. „Mluvíš jako nějaký starostlivý tatík.“

„Ne. Mluvím jako starostlivý bratr, což je mnohem horší. Tatík by tyhle muže neznal jako jejich vrstevník. Viděl jsem Roxburyho opilého. Sly-

šel jsem, jak mluví o ženách. Co takhle poohlédnout se po někom vlídném a důvěryhodném? Po někom, kdo je čestný.“

„Máš na mysli nudný.“

„Co třeba Hardwick? Není nudný, ale je spolehlivý. Čestný. A už brzy zdědí majetek. Ještě dřív, pokud se ožení.“ Cal se snažil, aby to vyznělo nenuceně, ale úskoky nikdy nebyly jeho silná stránka.

„Ten hubený zrzek, kterého s sebou taháš jako nějaký přívěsek?“ Tvářila se zděšeně a vůbec jí to neslušelo. „Myslím, že nemusím mít až tak skromné cíle. Musíš být zoufalý, když mi vnucuješ Hardwicka, abys mě odradil od Roxburyho.“ Prohlížela si Cala tak, že mu to začalo být nepříjemné. Ten pátravý pohled by vytáhl tajemství i z mrtvoly. „Už jsi Hardwickovi něco řekl? Hraješ si na dohazovače, bratříčku?“

Cal se jí odmítal podívat do očí. Myslel na návrh, který Puppymu před pár hodinami přednesl.

„Jo, mluvil jsi s ním o tom! Ty mizero! Co odpověděl?“ Ještě by se radovala, že se Calovi nepodařilo dát ji dohromady s někým, kdo by jí neubližoval tak, jak si opakovaně navzájem ubližovali jejich rodiče.

„Odmítl se o tom plánu bavit, vyzunkl všechnu brandy z mé placatky a nechal mě tam samotného, ať si s tebou poradím.“

„Možná by se mi přece jen líbil,“ rozesmála se.

Zaklepání na dveře knihovny bylo vítaným vyrušením. „Dále!“

Dovnitř vešel Higgins s lístkem na stříbrném tácku. „Vzkaz od pana Hardwicka, mylorde. Doručil ho jeden z těch jeho kamarádíčků, ale nečekal na odpověď.“

Zvláštní. Děti z ulice věděly, že když počkají na odpověď, dostanou zaplaceno i za to, že ji doručí. Puppy schraňoval svůj plat jako nějaký drak střežící zlato, ale rád se dělil o drobné mince s dětmi z míst, kde si pronajal nuzný příbytek. Ti šikovní špunti mu pomáhali, když Cal poslal Adama, aby vyzvěděl informace. Děti si všímají mnohem víc věcí, než si lidé uvědomují. To, že se tenhle klučina nerozběhl do kuchyně a při čekání si nevyškemral od kuchaře něco k snědku, znamenalo, že Adam na odpověď nečeká.

Emma svraštila obočí. „Je všechno v pořádku?“

Vzkaz byl stručný a věcný. Typický Adam.

„Jede domů do Northumberlandu. Vikář v jeho vesnici, v podstatě jediná pořádná otcovská postava v jeho životě, na tom není se zdravím dobře. Adam odjede ranním poštovním dostavníkem.“

„Do Northumberlandu? To může jet rovnou na Měsíc. Proč volí poštovní dostavník, když si může půjčit jeden z našich kočárů? Určitě bys mu to nabídl," řekla.

„Protože je paličatý jako mezek. Pomoc obvykle odmítá, a když mu ji nabízím, tváří se nedůtklivě. Jako můj zaměstnanec by tady mohl bydlet, ale tvrdí, že v tom nuzném pokoji, který si pronajal a kde fičí průvan, má všechno, co potřebuje."

„Tak mu tedy přeju šťastnou cestu. Nějaký čas potrvá, než budeš moct pokračovat v tom svém pomýleném dohazování. Aspoň něco."

Cal poskládal vzkaz vyvedený úhledným krasopisem a strčil si ho do kapsy. „Jdu spát, sestřičko. Navrhuju, abys udělala totéž. A na brandy mi nesahej."

Překlad Blažena Kukulišová